

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 543/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. S. a A. S. zastúpených advokátom Mgr. Petrom Balážom, Advokátska kancelária, P. Mudroňa 39, Martin, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 541/2013-249 z 29. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. a A. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2014 doručená sťažnosť M. S. a A. S. (spolu ďalej len „sťažovatelia“) zastúpených advokátom Mgr. Petrom Balážom, Advokátska kancelária, P. Mudroňa 39, Martin, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 541/2013-249 z 29. novembra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia ako navrhovatelia sa návrhom podaným Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) domáhali vydania predbežného opatrenia proti spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s. (ďalej len „odporkyňa“).

Okresný súd uznesením č. k. 2 C 252/2013-45 z 20. septembra 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) v celom rozsahu vyhovel návrhu sťažovateľov a vo veci vydal nimi navrhované predbežné opatrenie.

Na odvolanie odporkyne krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu tak, že návrh sťažovateľov na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a odporkyňu nepriznal náhradu trov konania.

Proti uzneseniu krajského súdu podali dovolanie sťažovatelia aj odporkyňa, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Cdo 144/2014 z 13. mája 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol.

Najvyšší súd vo svojom uznesení zhrnul nároky sťažovateľov a obsah doterajších rozhodnutí vo veci takto:

«Navrhovatelia... sa návrhom na nariadenie predbežného opatrenia domáhali, aby súd odporkyňu: a) zakázal „na účely plnenia povinností zo zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/06 zo dňa 23. 6. 2006, uplatňovať voči navrhovateľom úrokovú sadzbu uplatňovanú voči navrhovateľom od 24. 6. 2013, t.j. úrokovú sadzbu vo výške zodpovedajúcej súčtu hodnoty EURIBOR a úrokového rozpätia vo výške 4,27 % p. a., a to až do konečného rozhodnutia súdu o žalobnom návrhu navrhovateľov o určenie ustanovenia bodu 4 ods. 4.5 zmluvy o poskytovaní úveru c. 99/218/06 zo dňa 23. 6. 2006 za neplatné“, b) prikázal „na účely plnenia povinností zo zmluvy o poskytnutí úveru č.

99/218/06 zo dňa 23. 6. 2006, uplatňovať voči navrhovateľom úrokovú sadzbu podľa zmluvy o poskytovaní úveru... č. 99/218/06 zo dňa 23. 6. 2013, t. j. vo výške zodpovedajúcej súčtu hodnoty EURIBOR a úrokového rozpätia vo výške 1,43 % p. a., a to až do konečného rozhodnutia súdu o žalobnom návrhu navrhovateľov o určenie ustanovenia bodu 4 ods. 4,5 zmluvy o poskytovaní úveru č. 99/218/06 zo dňa 23. 6. 2006 za neplatné“. Na odôvodnenie tohto návrhu uviedli, že s odporkyňou uzatvorili úverovú zmluvu, v ktorej dojednali aj vzájomne odsúhlasené úrokové rozpätie. Odporkyňa do 23. júna 2011 uplatňovala voči nim dojednanú úrokovú sadzbu (s ktorou súhlasili), od uvedeného dňa ale – v rozpore s obsahom úverovej zmluvy – začala uplatňovať úrokovú sadzbu, ktorá nebola účastníkmi dohodnutá. Týmto konaním odporkyne vzniká navrhovateľom, ktorí riadne plnia svoje zmluvné povinnosti., škoda spočívajúca „v reálnom úbytku na ich majetku“. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý podľa ich názoru zodpovedá ustanoveniam § 74 až 76 O. s. p., podali preto, aby zabránili vzniku ich ďalších škôd.

Okresný súd Žilina uznesením z 20. septembra 2013 č. k. 2 C 252/2013-45 návrhu navrhovateľov na nariadenie nimi požadovaného predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovel. Navrhovateľom nepriznal náhradu trov konania a odporkyni uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania o predbežnom opatrení. Zároveň navrhovateľom uložil povinnosť podať v lehote 30 dní návrh na začatie konania vo veci samej. V odôvodnení poukázal na obsah podaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, citoval ustanovenia § 74 až 76 O. s. p. a stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi navrhovateľov, z ktorých vyvodzovali opodstatnenosť nimi navrhovanej dočasnej úpravy právneho vzťahu účastníkov tohto konania.

Na odvolanie odporkyne Krajský súd v Žiline uznesením z 29. novembra 2013 sp. zn. 5 Co 541/2013 napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh navrhovateľov... na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu zamietol; odporkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení poukázal na priebeh konania a tiež na všeobecný účel predbežných opatrení a predpoklady ich nariadenia. Podľa jeho právneho názoru neboli v danom prípade osvedčené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania. Konštatoval, že navrhovateľom v súvislosti s nimi uvádzaným postupom odporkyne nehrozí bezprostredná ujma. Ak odporkyňa v rozpore s úverovou zmluvou započítava pri splátkach navrhovateľov vyššiu úrokovú

sadzbu, bude táto skutočnosť predmetom skúmania pri rozhodovaní vo veci samej. Odvolací súd mal za to, že navrhovatelia doposiaľ nepreukázali existenciu žiadneho exekučného titulu, núteným výkonom ktorého by mohla navrhovateľom vzniknúť prípadná škoda. Pokiaľ by im bola spôsobená ujma preplatením úveru so zvýšenou úrokovou sadzbou, odporkyňa by bola povinná preplatok navrhovateľom vrátiť, pričom (vzhľadom na to, že ide o banku) neprichádza do úvahy, že by prípadný výkon rozhodnutia bol v takom prípade ohrozený.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolania účastníci na oboch procesných stranách.

Navrhovatelia v dovolaní uviedli, že odvolací súd im odňal možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že svoje rozhodnutie náležité neodôvodnil „v základnej otázke, na ktorej postavil svoje rozhodnutie“. Podľa ich názoru sa zaoberal iba malou a obmedzenou časťou ich argumentácie týkajúcej sa nebezpečenstva im bezprostredne hroziacej ujmy, prehliadol však, že im hrozí aj zhoršovanie životnej úrovne a „okresávanie rodinného rozpočtu a finančných rezerv“. Okrem tejto ujmy (navrhovatelia ju označili za primárnu) im hrozí aj ďalšia ujma (sekundárna) v podobe nemožnosti riadneho splácania úveru, čo môže viesť prípadne až k uplatneniu zmluvných sankcií odporkyňou, a tiež v podobe ich platobnej neschopnosti vo vzťahu k tretím osobám. Vznik „sekundárnej ujmy hrozí z časového hľadiska čoraz bezprostrednejšie“ v dôsledku „kumulovania a rozširovania primárnej ujmy“. V tom spočíva naliehavosť a dôvodnosť potreby nimi navrhovanej dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania. Odvolací súd v napadnutom rozsudku nevysvetlil, prečo pri rozhodovaní vzal na zreteľ len úzku časť argumentácie navrhovateľov a nezaoberal sa ňou v celej šírke; neodôvodnil, prečo nepovažoval za opodstatnené závery, ku ktorým vo svojom rozhodnutí dospel súd prvého stupňa. Odvolaciemu súdu vytkli, že daný prípad reálne neposúdil a pri vyhotovení rozhodnutia „iba skopíroval už prv vydané rozhodnutie v obdobnej právnej veci“, takže jeho uznesenie ani „nie je v skutočnosti výsledkom rozhodovacej činnosti súdu“. Opodstatnenosť dovolania vyvodzovali aj z toho, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) v dôsledku toho, že odvolací súd zamenil slová právnej normy a na tom základe podal nesprávny výklad § 75 ods. 2 O. s. p. Uvedené ustanovenie nenáležité interpretoval aj zužujúcim a nesprávnym výkladom pojmu „ujma“ a nesprávnymi závermi vo vzťahu k existencii ohrozenia výkonu rozhodnutia. Z

týchto dôvodov navrhovateľa navrhli, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie odvolaciemu súdu, resp. aby napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že potvrdí rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odporkyňa napadla dovolaním výrok uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté otravách odvolacieho konania. ...»

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojich práv uznesením krajského súdu a zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu odvíjajú od doručenia uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí okrem iných ich dovolania proti napadnutému uzneseniu. Podľa sťažovateľov sú skutkové a právne závery krajského súdu v napadnutom uznesení arbitrárne, a to hlavne v nadväznosti na nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, čo samo osebe zakladá porušenie sťažovateľmi označených práv. Sťažovatelia svoje námietky týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vymedzili v podstate obdobne ako vo svojom dovolaní a ako boli tieto zhrnuté najvyšším súdom v jeho už citovanom uznesení. Sťažovatelia okrem uvedeného v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie zdôraznili:

„... Porušiteľ sa v uznesení, v rámci úvah o existencii bezprostrednej hrozby ujmy na strane Sťažovateľov, zaoberal iba malou a obmedzenou časťou argumentácie, preukazujúcej existenciu nebezpečenstva ujmy na strane Sťažovateľov a dôvodnosť nariadenia predbežného opatrenia... Z obsahu Uznesenia teda nie je možné objektívne zistiť konkrétne dôvody, pre ktoré Porušiteľ zmenil uznesenie okresného súdu, keďže odôvodnenie Uznesenia je v tomto smere nepreskúmateľné a netransparentné.

Porušiteľ taktiež neskúmal či nie je dôvodnosť nariadenia predbežného opatrenia založená prostredníctvom naplnenia druhého zákonného dôvodu, a to existenciou obavy, že by výkon práva bol ohrozený.

Porušiteľ sa v odôvodnení Uznesenia vôbec nevysporiadal s tým, ktoré dôkazy vyhodnotil inak ako okresný súd a to najmä vo vzťahu k existencii hroziacej ujmy na strane Sťažovateľov ako aj eventuálnu budúcu nevykonateľnosť rozhodnutia. ...

S ohľadom na dátum doručenia Sťažovateľom Rozhodnutia o dovolaní (2. 6. 2014), Sťažovatelia majú za to, že lehota na podanie sťažnosti... je v tomto prípade zachovaná aj

vo vzťahu k Uzneseniu ako predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu. ...

Právne závery Porušiteľa v Uznesení považujú Sťažovatelia vo svetle vyššie uvedeného za arbitrárne, zjavne neodôvodnené a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Účastníkom konania neboli dané odpovede na základné otázky, na ktorých stojí Uznesenie a zmena uznesenia okresného súdu, dostatočne vyčerpávajúco tak, aby účastníci mohli objektívne poznať dôvody prijatia Uznesenia Porušiteľom, resp. dôvody zmeny uznesenia okresného súdu a aby mohli prípadne argumentovať voči právnemu názoru Porušiteľa v prípade využitia opravných prostriedkov voči Uzneseniu. ...

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam majú Sťažovatelia za to, že uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/541/2013-249 zo dňa 29. 11. 2013 bolo porušené základné právo Sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd ako aj ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...“

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo Sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd ako aj ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/541/2013-249 zo dňa 29. 11. 2013 porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/541/2013-249 zo dňa 29. 11. 2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Krajský súdu v Žiline je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľom v sume € 284,08... na účet ich advokáta... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Porušiteľ je povinný vyplatiť Sťažovateľom primerané finančné zadostučinenie vo výške 3000 EUR a to do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovatelia v petite svojej sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu tak, že návrh sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia bol zamietnutý.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie krajského súdu.

Po preskúmaní uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľov nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, ako to tvrdili sťažovatelia.

Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami rozhodnými pre posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia, keď uviedol:

„Odvolací súd konštatuje, že úpravou predbežných opatrení umožňuje právny predpis rýchlo a pružne riešiť situácie, kedy je potrebný okamžitý zásah súdu. Niektoré životné situácie vyvolávajú nutnosť v záujme právnej bezpečnosti fyzických alebo právnických osôb zaistiť okamžitú, aj keď dočasnú, procesnú ochranu, ktorú by nebolo možné so zreteľom na bezprostredne hroziacu ujmu zaistiť v potrebnom čase obvyklým stanoveným spôsobom. K zaisteniu tohto cieľa zákon upravuje inštitút predbežného opatrenia. Súdom dáva týmto spôsobom možnosť, aby ešte predtým, než vec posúdia po právnej stránke a vo veci rozhodnú, previedli predbežnú úpravu riešenej otázky. Predbežným opatrením sa neprejudikujú práva účastníkov ani tretích osôb. Svoje opodstatnenie stráca v okamžiku, keď súd poskytne ohrozeným alebo porušeným právam ochranu definitívnu. Súd rozhodujúci o nariadení predbežného opatrenia vždy musí prihliadať i na to, aby prípadným vyhovením návrhu nedošlo k neprimeranému zásahu do

práv toho z účastníkov, voči ktorému predbežné opatrenie smeruje. Základným zmyslom predbežného opatrenia je ochrana toho, kto o vydanie predbežného opatrenia žiada, pričom musia byť rešpektované ústavné pravidlá ochrany i toho, voči komu predbežné opatrenie smeruje, pričom ochrana toho, voči komu predbežné opatrenie má smerovať, nemôže dosiahnuť takej miery, aby prakticky znemožňovala ochranu oprávnených záujmov druhej strany. Aj na vydanie predbežných opatrení sú kladené požiadavky vyplývajúce z ústavného práva na súdnu ochranu. To znamená, že musí byť zákonný podklad (čl. 2 ods. 2 listiny základných práv a slobôd), musí byť vydané príslušným orgánom (čl. 38 ods. 1 Listiny) a nemôže byť prejavom svojvôle (čl. 2 ods. 2 a 3 Listiny). Z judikatúry vyplýva, že zmyslom predbežného opatrenia je predbežná úprava pomerov účastníkov, pričom musí byť poskytnutá ochrana tomu, kto o vydanie predbežného opatrenia žiada, ako aj v rámci ústavných pravidiel tomu, voči komu predbežné opatrenie smeruje.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k presvedčeniu, na rozdiel od názoru prvostupňového súdu, že v danom prípade neboli osvedčené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania. V tejto súvislosti poukazuje na to, že navrhovateľom v súvislosti s nimi poukazovaným postupom zo strany odporcu nehrozí bezprostredná ujma. V prípade, že odporca v rozpore so zmluvou uzavretou medzi účastníkmi započítava vyššiu úrokovú sadzbu pri splátkach navrhovateľov, táto skutočnosť bude predmetom skúmania pri rozhodovaní vo veci samej v prípade podania návrhu zo strany navrhovateľov.

V danom konaní má odvolací súd zato, že doposiaľ zo strany navrhovateľov v 1/ a v 2/ rade nebolo osvedčené, že by si odporca uplatnil svoje práva voči navrhovateľom v súdnom konaní, t. j. nebola preukázaná existencia žiadneho exekučného titulu, na základe ktorého by núteným výkonom rozhodnutia mohla navrhovateľom vzniknúť prípadná škoda. V prípade, že by zo strany navrhovateľov došlo k vzniku ujmy titulom preplatenia úveru v súvislosti so zvýšenou úrokovou sadzbou, odporca by bol povinný takto poskytnutú platbu navrhovateľom vrátiť (v prípade úspešnosti v konaní) a vzhľadom na jej postavenie tiež nemožno konštatovať, že by prípadný výkon rozhodnutia v takomto prípade bol ohrozený.“

Vo vzťahu k sťažovateľmi namietanému nedostatočnému odôvodneniu napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia

krajského súdu napriek svojej stručnosti v porovnaní s rozsiahlou argumentáciou sťažovateľov v ich návrhu a podaniach rozhodne neopomína vysporiadanie sa s otázkami podstatnými pre posúdenie veci. Taktiež nevykazuje také nedostatky, ktorých intenzita by mohla mať ústavnoprávny rozmer a mohla zakladať možnosť namietaného porušenia sťažovateľmi označených práv.

Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľmi označených práv uznesením krajského súdu, odmietol ich sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi sťažovateľov uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2014